

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 13 27/11-11/12 1976 4. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Landbruksmeldingen: Matvareprisene må økes

Landbrukspolitikken fundament

For litt siden la regjeringen fram en landbruksmelding hvor den våværende og framtidige landbrukspolitikken ble presentert. Vi vil her se litt på det sammensurium av motsigelser og ønsketenkning som utgjør innholdet, men før vi gjør det er det nødvendig å slå fast noen kjensgjerninger om den norske landbrukspolitikken for bedre å forstå meldingen.

Kjensgjerningnummer én er at det norske jordbruket er og skal være vernet fra det internasjonale markedet og konkurransen gjennom strenge importrestriksjoner. Uten en slik politikk ville landbruket hatt en helt annen struktur enn det som i dag er tilfelle, idet prisene på jordbruksvarer på det internasjonale markedet vanligvis ligger langt under produksjonskostningene i det norske jordbruket.

Kjensgjerningnummer to er at importrestriksjoner alene ikke er tilstrekkelig for å verne det norske landbrukets ineffektive struktur samtidig som alle bøndene skal kunne ha en inntekt de kan leve av. For å gjøre dette mulig kreves det i tillegg at landbruket subsidieres av inntekter fra annen virksomhet. På denne måten oppnår en at også produksjonen på det minst rasjonelt drevne bruk kan bli avsatt til en for alle bønder god pris, og hindrer dermed effektivt strukturendringer i landbruket som en følge av konkurranse mellom de innenlandske bønder.

Kjensgjerningnummer tre er at som en følge av det foregående er det norske landbruket enormt overbefolket, en overbefolkning som først og fremst de produktive arbeiderne må betale regningen for.

Kjensgjerningnummer fire er at i

stortingmeldingen begrunnes denne politikken med at den skakke mer stabile priser og gir bøndene muligheter for å planlegge driften og overleve. "Inntektsmålet er formet slik at alle brukere uansett størrelse, og distrikt skal ha en rimelig mulighet til å oppnå en inntekt på lånje med industriarbeideren", heter det. Som en følge av dette gikk i 1974 om lag 2 milliarder kroner til støtte til jordbruket, og det er viktig å merke seg at denne summen gikk det bare 0,5 mill. av til lag- og maskinsamvirke og 0,6 mill. til fellessatre. Samtidig gikk det f.eks. 26,5 mill. til nedskriving av kunstgjødsel på små bruk. M.a.o.: Småbruk og ineffektivitet for enhver pris!

Prisfastsettingen i landbruket.

Prisene på jordbruksvarer avtales mellom bondeorganisasjonene og staten, samtidig som omsetningen utenfor de offisielle omsetningsleddene ufravikelig påvirker prisene til omsetningsleddene. Dette er bare et uttrykk for at bøndene som klasse er enhetlige, men som vareprodusenter individuelt konkurrerende.

Pga. den før nevnte målsetting om at også det minst effektive bruk skal være rimelig lønnsomt, er kostnadene ved disse bruk av avgjørende betydning for prisene som avtales. En slik utopisk målsetting lar seg imidlertid ikke oppnå fullt ut, noe som resulterer i at antall bruksenheter siden 1959 har sunket med 80000 og antall årsverk fra 250 000 til 121 000. Fortjenesten, pr. årsverk stiger naturlig nok raskt

Den røde Arbeideren brakte i nr. en kort redaksjonell artikkel som oppfordret til å støtte de 9 streikende arbeiderne ved Norsk Champignon. Artikkelen var imidlertid mangelfull, fordi den begrenset seg til å støtte de streikende og deres krav, og ikke tok opp svakhetene ved de streikendes frangsmåte som gjør at den ikke kan anbefales som noe eksempel til etterfølgelse for andre arbeidere.

Vår sviktende behandling av streiken ble ytterligere styrket ved at det på grunn av en redaksjonell lapsus ikke ble gjort oppmerksom på at artikkelen i siste nr. (nr. 12) - med tittelen "Streiken ved Norsk Champignon" - var et diskusjonsinnlegg fra en leser, og med sin ensidige konsentrasjon om de feil som de streikende har begått, ikke var uttrykk for redaksjonens syn.

På denne bakgrunn bringer vi på side en helhetlig vurdering av streiken ved Norsk Champignon fra Faglig komité i Kommunistisk Arbeiderforbund.

Se side 5

med gårdens størrelse, en bonde på et bruk mellom 50 - 100 mål inkasserer i gjennomsnitt 32 000 kr. mens det tilsvarende tall for et bruk på 300 - 500 mål er 72 000.

Årsaken til de mindre bruks høye driftskostnader er selvfølgelig eiendommens begrensning. På slike bruk kan ikke maskinene som bonden investerer i benyttes fullt ut, og en del av maskinkostnadene lar seg simpelthen ikke overføre til varene. Disse kostnadene må enten bonden betale selv eller de må veltes over på prisene. Og selvom størstedelen av den utnyttede døde kapitalen må betales av kjøperen så lenge norsk jordbruk og landbrukspolitikken er dominert av småbrukets produksjonsform, vil jordbruket likevel måtte rasjonaliseres så å si i takt med utvidelsen av maskinparken på de enkelte småbruk.

Forts. side 2

Teng: Produktivkreftene har forrang

Vi bringer her den første artikkelen i en serie om kampanjen for å styrke proletariats diktatur i Kina. Denne artikkelen omhandler kritikken av Teng Hsiao-ping som ble avsatt en tid før Mao Tsetung døde.

Se side 4

RAF: Spontanistisk oppgjør med spontanismen

Den røde Arbeideren har fått tilsendt det (foreløpig?) siste nr. av Arbeidermakt, organ for Revolusjonære arbeideres forbund. Bakgrunnen går fram av nummeret, som gjør kjent at på et møte i Trondheim 2.10.76 ble det enstemmig vedtatt å legge ned RAF og dets organ Arbeidermakt.

Forbundet kalte seg tidligere Revolusjonære arbeideres forbund (anarkistene), RAF(a). Men på en politisk konferanse 29.-30. mai i år ble det vedtatt å ta et oppgjør med anarkismen i alle dens former, og stryke betegnelsen (anarkistene) fra navnet. Nå er altså forbundet strøket ut - av medlemmen selv.

Vi i KA har med en viss interesse fulgt utviklingen av RAF, spesielt gjennom dets organ Arbeidermakt, som var talentfullt laget og reiste mange viktige klassekampsaker. Svakheten ved avisa var imidlertid nettopp en helt dominerende vekt på økonomiske klassekampsaker, en gjennomført spontanistisk og ukritisk tilknytning til den til enhver tid eksisterende faglige bevegelse, og en uforbeholden bombastisk oppslutning om SVs og AKPs parole om å gjenreise det statsintegrerte LO som kamporganisasjon for arbeiderklassen - et standpunkt som for øvrig er helt i tråd med anarkis-

mens moderne uttrykksform: syndikalismen.

Som kommunister vil vi imidlertid alltid ha større sympati for anarkosyndikalismens statsfiendtlighet enn for sosialdemokratiets mangel på forståelse for statens karakter av voldelig undertrykkelsesapparat. Dessuten var det tydelig at RAF i visse henseender beveget seg i progressiv retning da de tidligere i år proklamerte farvel med anarkismen og ønsket å konsolidere seg på marxistisk grunn. Vi kjente til at visse elementer innen forbundet beveget seg ikke bare mot Marx, men i marxist-leninistisk retning, og ventet

med en viss spenning på den videre utvikling.

Det som hittil har skjedd - ihvertfall det som kommer til uttrykk i det siste nummeret av Arbeidermakt - gir imidlertid ikke større forhåpninger for framtida. Det nedlagte RAF oppsummerer at forbundet helt fra stiftelsen av av var "preget av spontanisme", har det altså nå gått til det spontanistiske skritt å nedlegge enhver organisert praktisk-politisk virksomhet, og polemiserer sterkt mot enhver gruppedannelse i arbeiderklassen som tar sikte på praktisk politikk. Etter det nedlagte RAFs oppfatning er tiden nå inne for en "uformell"

Forts. side 5

Stortingsmeldingen legger opp til at også denne rasjonaliseringen skal stanses gjennom en styrking av den eiendomsstruktur som eksisterer i dag. Dette skal oppnås ved at først og fremst arbeiderklassen skal betale regningen. Komitéens innstilling peker nemlig ikke ut en ny landbrukspolitikk, men heller en dyrere enn den nåværende basert på det fundament vi har nevnt foran.

Nå kan landbrukspolitikken aldri betraktes isolert, den vil alltid henge sammen med situasjonen i den totale økonomien. I dag må den spesielt sees i sammenheng med den økonomiske krisen og med den sterkt begrensede muligheter for omsetning av opphopet kapital. Ved å overføre en del av denne kapital til landbruket unngår en kortsiktig fullstendig økonomisk og politisk krise samtidig som en skaffer seg den nødvendige politiske støtte. I tråd med dette sies det i meldingen at "utvalget har lagt til grunn den vurdering at nedlegging av bruk i raskere tempo enn det som er følge av manglende rekruttering og økte arbeidsmuligheter i andre næringer vanligvis ikke er en ønskelig utvikling ut fra en samfunnsmessig vurdering."

Sjølberging

Som nevnt har meldingen i seg mang en selvmotsigelse, flytende begreper og åpne dører. Komitéen mener f.eks. at nettoinntekten på et tidsmessig og rasjonelt drevet bruk minst skal ligge like på høyde med inntekten i industrien. Om en ser dette i forhold til målsettinten om at alle bønder "skal ha en rimelig mulighet til å oppnå en inntekt på linje med industriarbeideren" er motsetningen åpenlys. (Heldigvis vil produktiviteten alltid stige uavhengig av antall stortingsmeldinger!)

En annen målsetting er å dekke landets behov for de fleste kjøtt- og melkeprodukter og grovere grønnsaker, og eventuelt eksport (!) Det må sannelig bli en dyr eksport for arbeiderne! "Gjennom den nåværende landbrukspolitikk er det lagt vekt på at produksjonen skal gi en rimelig dekning av matbehovet ved krig og avsperring og variasjon i det årlige produksjonsnivå", heter det i meldingen, og videre at "disse forhold bør fortsatt tillegges vekt". Først benytter en altså den lille privateiendommen med lavt utviklet produksjonskapasitet på arbeiderklassens bekostning, og så gir en denne politikk et "innhold" i form av en slags sjølberging som etter sigende skal gi "befolkningen" en rimelig dekning av mat.

De såkalte arbeiderpartiene vil utvilsomt utnytte det å og "rettferdighets-hetshensynet" til støtte for bondene. På disse premisser er det uakseptabelt å diskutere. For det første tilsier all erfaring at matproduksjonens størrelse ikke er noen som helst garant garanti for lønnsarbeidernes daglige føde, og spesielt ikke når de tilbake-liggende produksjonsformer på forhånd er delvis hermetisert med et kunstig høyt kostnadsnivå. For det andre vil en ved å forsvare en slik politikk i et kapitalistisk land svinebinde seg til den borgerlige forklaring av de imperialistiske kriger, og en vil nødvendigvis se på krigen som hele folkets krig.

I meldingen går en inn for en bortimot uendret tilskuddsordning til husdyrproduksjonen med trygder og støtte pr. dyr, noe som selvfølgelig framskynder sentraliseringen. Meldingen ønsker å basere det framtidige landbruk på familiebruk, kombinasjonsbruk og større bruk med leid "hjelp" (uttrykket taler for seg selv). En ønsker derimot ikke flerfamiliebruk, samtidig som det hadde vært ønskelig med en viss økning i arbeidseffektiviteten. Men en økning i arbeidseffektiviteten f.eks. gjennom fler-

Norsk idealbruk ifølge landbruksmeldinga

familiebruk er underordnet at "det kan redusere den samlede sysselsetningsmessige og inntektsmessige betydning landbruk har i mange strøk".

Av annet nytt bør nevnes at subsidiene til jordbruket heretter også kan få karakter av å stimulere enkelte produkter, altså opprette en produksjon på siden av det virkelige behov. Og som argument mot stordrift har en brakt inn motargumentet om forurensing, selvfølgelig uten at påstanden begrunnes. I anledning den rasjonalisering som skjer innen meieribruket vet ikke komitéen riktig hvilket bein den skal stå på, og foreslår en samordning av Meierienes Rasjonaliseringsfond og Distriktenes utbyggingsfond! Dette bare som en morsomhet.

I sin kommentar til innstillingen sier sier Norges Bondelag seg enig i den sammenfatning av landbrukets oppgaver som er gitt. Bondelaget understreker at landbruksbefolkningen ut fra rettferdighets- og rekrutterings-hensyn til enhver tid må ha sosial likestilling med andre grupper, og i denne forbindelse legges det vekt på bondenes fritid. Selvfølgelig sier det seg enig i at sjølbergingsgraden forsterkes, men samtidig kritiserer Bondelaget de virkningene en økt sjølberging vil ha på jordbruksproduksjonens sammensetning. Mens altså det mest irrasjonelle og minste småbruk skal holdes i live gjennom kunstig inngrep ut fra målsettingen om å opprettholde sjølbergingsgraden, er selvfølgelig ikke bondene det minste interessert i å legge opp produksjonen med henblikk på denne målsettinga. Sannheten er da også at alt snakk fra bondenes side om økt sjølberging er det rene munnsvær, hvis eneste hensikt er å legitimere det norske landbrukets nåværende og framtidige tilbakeligheten. Og i sitt friere til bondene velger alle partier å lukke øynene for dette faktum, for å oppnå støtte fra bondene på deres egne premisser.

Norges Bondelag mener at produsentprisene må utgjøre en større del av deres inntekt, slik at prissubsidiene bedre kan føre til at målsettingene i landbrukspolitikken oppfylles. De direkte tilskuddene skal etter Bondelagets mening bare utgjøre en ekstra topp på inntektene til bondene, og tilskuddene må ikke oppfattes som det de faktisk er, en direkte støtte så å si uavhengig av produksjonen (eller kanskje riktigere omvendt proporsjonal med produksjonen). Nei, Bondelaget uttaler: "Vi vil si oss tilfreds med at Øknesutvalget har funnet et bedre uttrykk i begrepet produksjonstillegg (!?) enn det tradisjonelle støttebegrepet. I denne sammenheng vil vi likevel få peke på behovet for et mer dekkende begrep for de faktiske forhold - nemlig at priser og tiltak til sammen er samfunnets oppgjørsform med land-

bruket. Det synes for oss å være mer dekkende og informerende å nytte begrepet oppgjørsordninger som samlebegrep."

Selv om Bondelaget ikke ønsker at bondene skal motta støtte, men bare oppgjør for produksjonen, ønsker de likevel produktuavhengige tiltak. Dette for å kunne kompensere den dårlige utnyttelsen av maskiner som finner sted på mindre bruk. (Men hvem er det som kompenserer hele tida?) Norges Bondelag tar prinsipielt avstand fra støtteordninger pr. dyr, og mener en støtte bør skje gjennom prisen! (Og hvem betaler?) Og som presten avslutter sin preken med amen, avslutter Norges Bondelag sin vurdering med eiendomsretten.

Et rasjonelt landbruk?

Mange vil hevde at mindre bruk passer best i Norge, landet er liksom laget slik. Dette argumentet trenger ingen ytterligere kommentar, men det fins utvilsomt støv på loftet.

Med den bruksstrukturen vi har i dag vil det koste 2,5 milliarder kr. å jevne ut inntektene med 25 000 kr. pr. årsverk, samtidig som en oppnår at arbeidsproduktiviteten holdes nede. Om en ser på melkeproduksjonen ligger den gjennomsnittlige buskapsstørrelsen på 8 melkedyr pr. bruk svarende til en arbeidsinnsats på omlag 130 timer pr. ku pr. år. Bare ved å

øke buskapsstørrelsen til 30-50 dyr vil arbeidsmengden falle ned i ca. 80 timer pr. ku pr. år. Ved større bruk rundt 200 kyr vil arbeidsmengden falle ned i 20-15 timer pr. ku pr. år, altså en nedgang på flere hundre prosent. Dette ville bety at tilskudd ikke trengs og at prisene ville synke.

Tidligere var gris og fjørfe en viktig inntektskilde på små bruk. I dag har det foregått en markant strukturendring innen denne produksjonen, noe som skyldes at de arealavhengige (og ikke hindret av den privet eiendommen). En har dermed kunnet utnytte den eksisterende teknologi. På dette området er det imidlertid nå tatt et "tak" på produksjonen gjennom konsesjonsbestemmelsene i lov om regulering av ervervsmessig husdyrhold! Produksjonen må tilbake til småbrukene, koste hva det koste vil!

Ved å utnytte de enorme fordeler med stordrift med den allerede eksisterende teknologi innen alle ledd ville antall årsverk kunne reduseres ned til 15 000 mot 121 000 i 1974, selvfølgelig uten at produksjonen gikk ned. Dette er tall og muligheter en må ha i mente når "rettferdighetskrevene" stilles fra landbruket.

Som tidligere nevnt må ikke landbrukspolitikken betraktes isolert, men sees i sammenheng med situasjonen i hele økonomien. Dagens situasjon har skapt optimisme og "tru på næringa", men selvfølgelig opphører ikke de økonomiske lover med noen ny landbrukspolitikk. På tross av denne vil produktiviteten innen landbruket økes og føre til nye utrenskninger blant landbruksbefolkningen.

Vår oppgave er da heller ikke å løse småborgerskaps problem, de er u-løselige likevel. Og med en stadig utradering av bondebefolkningen svekkes en viktig skanse mot den sosialistiske utvikling. En utvikling med maskinlag, fellesfjøs og fellesdrift er en positiv utvikling først og fremst fordi den delvis - og i noen tilfeller fullt ut - medfører oppgivelse av den lille grunneiendommen og lukker øynene opp for en annen verden. Samtidig vil bonden, helt uavhengig av et oppkonstruert "rettferdighetsprinsipp" få mer fritid og mulighet til å delta i sosiale og kulturelle aktiviteter.

Til slutt: Når det i meldingen søkes etter en likeverdig "sammenlikningspart" for bonden brukes industriarbeid-eren. Hvis en ser spørsmålene ut fra en slik synsvinkel, så kan det jo ikke

Utdrag fra et representativt innlegg i Norsk Bondeblad. Merk det sterke ønsket om å heve sjølbergingsgraden. Tittelen gjør videre kommentarer unødvendig.

Bondekannibalismen

Med den nåværende utvikling at vi klarer å ordne opp i flokene produserer vi hverandre til fant, med overproduksjonen. De tiltak som til nå er satt i verk har ikke hatt større effekt enn å holde produsentene i god tro.

Krav og mål må være at ingen produsent skal bli produsert ut av markedet med overproduksjon og dermed låg pris. Det må være et klart krav ved senere jordbruksavtaler at jordbruket ikke skal bli avspist flere årsverk. Det er uforklarlig at så mange valgte tillitsmenn i den siste generasjon har ledet organisasjonene i «torneroseevn», mens medlemmer og hele produsentmiljøet er rasert bort på drømmen om det bærekraftige bruk og øket inntekt på naboens undergang. Det som hadde født sine brukere i hundrer av år skulle plutselig ikke være levedyktige lenger. Det

Og hvilke alternativer har vi å velge og vrake i? Hva er det som er den store syndere for den økende produksjonen? Jo, det er

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg

Harald Børntsen

Lise Dedichen

Kjell Hovden

Eyvind Viken

Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-

Røde Fane pr. år - kr.28.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

Kina - Kamp mellom to linjer

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske parti har valgt ny formann for partiet etter Mao Tsetungs bortgang. Hua Kuo-feng er nå KKP's formann.

Samtidig med meldinga om valget av Hua Kuo-feng blei det kjent at medlemmene at KKP's sentralkomites politbyrå, Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan var satt under arrest med beskyldninger om konspirasjon med formål å gjennomføre statskupp over hodet på partiet og bestående regjering.

I de siste 4-5 ukene er beskyldningene mot disse stadig blitt utvidet. Det er med inspirasjon fra sentralt hold blitt iverksatt demonstrasjoner og aksjoner mot disse som kort og godt krever dem utryddet som rotter. Den offisielle betegnelsen man bruker, er "banden av fire" og "Shanghai-mafiaen". De er meldt utstøtt av partiet og rettsak er antydning, men ikke offisielt bekreftet. Samtidig kommer meldingene fra den nyetablerte ledelse om at man akter å fortsette Mao Tsetungs linje i arbeidet med å videreutvikle sosialismen i Kina - de fire hadde vært en hindring for dette.

Disse meldingene og en rekke andre om samme sak er publisert gjennom Folkerepublikken Kinas nyhetsmedier og er tatt til etterretning også av Kommunistisk Arbeiderforbund. Vi har hittil latt være å kommentere disse nyhetene fordi vi har ment at vi ikke hadde nok kjennskap til den generelle politiske bakgrunn for kampanjen mot de fire, vi ville avvente informasjon som kunne bidra til en dypere innsikt i hvilke linjer som var i konfrontasjon.

Informasjon av slik art savner vi ennå - dvs. etter vår vurdering har det ikke utdypet vår forståelse av kampens innhold at de personlige anklager mot de fire av mer moralsk art er utdypet og kommentert (inngående nok) i de seinere publikasjoner fra Peking. Det har heller ikke de påviste massemanifestasjonene i byer og provinser i Kina gjort.

At vi i motsetning til visse andre organisasjoner rundt om i verden som betegner seg som marxist-leninistiske, ikke har kunnet gi vår anerkjennelse til kampen mot "de fire" som en seier for revolusjonen, det får stå for historiens dom.

En aktiv hyllest til en bestemt kampanje vil alltid måtte være seriøs og etter våre prinsipper bygge på politisk erkjennelse. Den politiske erkjennelsen vi har, gir oss idag ikke et slikt nødvendig grunnlag.

Vi vil heller ikke underslå vår forbauselse over at nettopp disse fire er satt utenfor og over beskyldningene mot dem.

Nettopp da KKP var inne i en kritisk fase i forbindelse med nødvendigheten av den store kulturrevolusjonen, utløst nettopp av Mao Tsetung, var det at disse fire blei kjent som banebrytere for den revolusjonære linje - i motsetning til den borgerlige høyrelinja som Mao Tsetung fastslo hadde slått rot også innen partiet.

Yao Wen-yuan var den som etter Maos egen oppfordring og støtte skreiv et av de første kampskrift som utløste kritikken av den kulturelle overbygning og påviste forsøket på borgerlig restaurasjon i kunsten og kulturen (kritikken av "Han Yuins avskjed").

Chang Chao fikk ansvaret for publikasjoner og propaganda under kulturrevolusjonen og ledet kampanjen mot Liu Shao-chi og seinere Lin Piao og Teng Hsiao-ping og disses høyreavvik. Innholdet i denne politiske propaganda var opplysningen om og den politiske påvisning av høyrelinja som antagonistisk til proletariatets kamp for sitt herredømme.

Chiang Ching er ikke for oss kjent bare som formann Maos hustru, men som et ledende revolusjonært kader, ikke minst i kulturrevolusjonens kamp mot borgerlige linjer innen kunstens og kulturens område.

Wang Hung-wen fikk sin posisjon i sentralkomiteen som et resultat av den revolusjonære linje - som Mao ledet mot en sterk borgerlig falang i partiet - en linje som seiret gjennom kulturrevolusjonen. Han symboliserte arbeiderklassens vinnende hegemoni. Det

var heller ikke tilfeldig at det var Shang hai han (og Wang og Shang)representerte. Her fantes en bred bare blant industriarbeiderne.

Disse vant ikke sin plass i partiet uten kamp. Hvordan kunne alt ha vært bra før når Mao Tsetung i 1966 måtte gi sitt kampskrift til Kinas masser overskriften "Rett kanonene mot hovedkvarteret". Dette gjorde han for å beseire borgerlig restaurasjon gjennom statsmakten. Når de fulgte opp dette, skapte de kinesiske massene igjen trevolusjonær historie. En virkelig truende linje ble slått tilbake, en avgjørende fase i kampen mellom to linjer ble avgjort til proletariatets revolusjonære linjes fordel. Dette fikk sitt uttrykk i en ny sammensetning av Kinas Kommunistiske partis øverste ledelse.

Shanghai-kommunistenes rolle i denne historiske fasen er hevet over enhver tvil. Her var kampen mot de revisjonistiske "ledere" hard, men desto mer dyptgripende. Den basen man her hadde i industriproletariatet var av aller største betydning. Siste kongress i KKP kunne slå fast at: hovedmotsigelsen i Kina sto mellom proletariat og borgerskapet - veien til sosialismen sto og falt med befestingen av proletariatets diktatur.

Mao Tsetung har lært oss at klassekampen fortsetter under sosialismen og at utfallet ikke er gitt til enhver tid. Kampen blir enda mer fortettet - også i Kina - og utfallet i enhver epoke er ikke gitt - det er også muligheter for midlertidig borgerlig hegemoni.

At borgerskapet finnes i partiet, er også noe Mao Tsetung har slått fast.

Dette betyr ikke at partiet ikke er kommunistisk, men at det avgjørende er at den borgerlige linje ikke etablerer hegemoni. For Kommunistisk Arbeiderforbund er det avgjørende å vurdere alle kamper, også i KKP, ut fra erkjennelsen av kampen mellom de to linjene. Vi er avhengige av informasjon om linjenes indre forhold og ikke bare deres ytre framtredelesformer for å kunne vurdere dem politisk.

Dette er en hjørnestein for oss. Bare på den måten kan vi tjene proletariatets sak og oppfylle vårt ansvar. Vi vil derfor bestrebe oss på å studere bakgrunnen for den siste tidens hendinger i KKP. Disse angår hele verdens revolusjonære bevegelse. Det sosialistiske Kina er en bastion for oss alle.

finnes noen mer "sammenliknbar" gruppe enn landarbeiderne. Dette ville imidlertid ha stilt meldinga i et altfor pinlig lys, og en har derfor valgt å ikke nevne landarbeiderne overhodet, verken i meldingen eller i kommentarene til den. Nå er ikke dette noe å gråte over, det viser vart at det er en bestemt klasse det fries til i meldingen: Småborgerskapet. Så får arbeiderklassen heller betale gildet.

R. K.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

- SENTRAL ADR.: Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
- AKERSHUS: Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
- BUSKERUD: Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
- TELEMARK: Harald Baun 3980 Åby
- VEST-AGDER: Ole Langeland 4652 Øvreby
- ROGALAND: Georg Vikshåland Skårefeltet 4250 Kopervik
- HORDALAND: Bjørn Løvdahl Sigurdsgt. 17 5000 Bergen
- SØR-TRØNDELAG: Ingmunn Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
- NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen 7510 Skafval

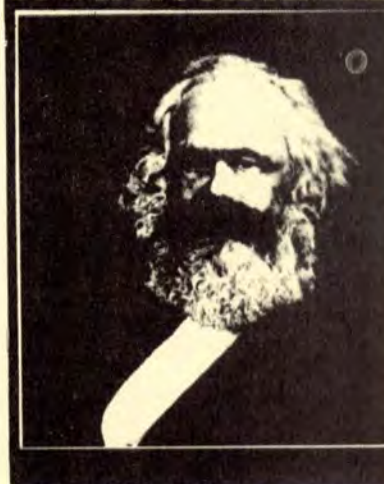
KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

- OSLO: Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
- BERGEN: Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
- TRONDHEIM: Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
- TROMSØ: Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

RØDE FANE

Teng: Produktivkreftene har forrang

Vi bringer her den første artikkelen i en serie om kampanjen for å styrke proletariatets diktatur i Kina. Denne artikkelen omhandler kritikken av Teng Hsiao-ping som ble avsatt en tid før Mao Tsetung døde.

Fram til den seinere tid har kritikken mot tidligere visestatsminister Teng Hsiao-ping vært det altoverskyggende politiske temaet i Kina, og kan derfor være på sin plass å resymere noen av hovedpunktene i denne.

Kritikk-kampanjen mot Teng startet for fullt i april i år og hadde som bakgrunn det programmet for industriell utvikling Teng hadde forfattet. Dette programmet trakk opp retningslinjene for den økonomiske politikken helt fram til slutten av århundret, og - stikk i strid med hva borgerlig spekulativ journalistikk har hevdet - har det innen Kinas kommunistiske parti ikke hersket uenighet om at Kina fram til denne tid skal gjennomgå en omfattende moderniseringsprosess av både landbruk et, industrien, det nasjonale forsvaret og av vitenskapen og teknologien, slik at Kina før år 2000 framstår som en moderne industriell stormakt.

Striden oppsto på spørsmålet om hvilke metoder som skulle benyttes, en strid som viste seg å være av antagonistisk karakter. Teng framsto her som en borgerlig byråkrat som manglet forståelse for politikken ledende rolle under sosialismen. Teng representerte imidlertid ikke bare et individuelt avvik, men sto i spissen for en bredere økonomistisk høyre - strømning som gjorde seg gjeldende på alle nivåer i hele samfunnet.

Teng gjorde seg før Kulturrevolusjonen til talsmann for det syn at etter at den sosialistiske omforming av eiendommen er fullført, vil klassekampen i prinsippet være avskaffet og at den videre marsjen fram mot kommunismen vesentlig bare vil være et spørsmål om økonomisk vekst. Etter Kulturrevolusjonen, og særlig i forbindelse med utarbeidelsen av moderniseringsprogrammet, dukket denne økonomismen i Tengs tankegang fram på nytt. Denne gangen ikke ved at han direkte benektet klassekampens eksistens, men ved at han så på den bare som ett politisk felt blant mange, og ikke som det overgripende og avgjørende momentet som politikken på alle plan er underordnet. Direktivet fra Mao om å føre klassekampen mot revisjonismen til seier ble for ham bare et påbud på linje med direktivet om å øke og utvikle den nasjonale produksjonen. Den proletære fløyen i partiet hevdet mot Teng at hovedmotsigelsen under hele sosialismens periode går mellom borgerskap og proletariat og at faren for kapitalistisk restaurasjon her alltid er til stede, også etter at sosialistiske eidsforhold er etablert.

På grunn av at vareproduksjoenen,

borgerlig rett og lønshierarkier fortsatt eksisterer, vil det stadig være til stede et økonomisk grunnlag for borgerlige og kontrarevolusjonære linjer. Disse vil gjøre seg gjeldende både i og utenfor maktens sentrum: det kommunistiske partiet.

Kritikken mot Tengs byråkratkapitalistiske linje har i hovedsak konsentrert seg om hans opplegg for industri- og utdanningspolitikken.

Tengs manglende forståelse for politikken og klassebevissthetens betydning for den økonomiske veksten under sosialismen fikk til følge at han for å utvikle produktivkreftene ville legge stor vekt på bruken av materielle stimulanter for arbeiderne og på profittmotivet for den enkelte bedrift. En slik linje ville med nødvendighet ha ført til at ekspertene, teknokratene og byråkraten, ville ha styrket sin stilling på arbeiderens bekostning og at eiendomsinstinktene, som så langt fra er utryddet, ville ha blitt oppmuntret, og at konkurranseforhold ville ha gjenoppstått både mellom bedriftene og mellom arbeiderne innbyrdes og dermed undergravd den sosialistiske planøkonomien.

Et ekspertvelde på kommandopostene ville, nemlig også med nødvendighet også ha ført til at økonomien ble sentralisert til statsbyråkratiet, og Teng trakk konsekvensen av sin tankegang da han lanserte idéen om at de ulike ministeriene skulle ha den hele og fulle kommandomyndighet over den økonomiske administrasjonen. "All direkte kontroll kontroll over bedriftene til angjeldende ministerium!" lød Tengs parole, og han mente en slik "sentralisering" var påkrevd for å koordinere de ulike sektorene på nasjonalt nivå.

Motstanderne av Teng mente at en slik ministeriell kommando-økonomi tvertom ville ha svekket partiets enhetlige sentralisme og i stedet ha ført til en oppsplitting av de ulike sektorene og skapt mange selvstendige sentra innenfor administrasjonen. En slik borgerlig oppsplitting av krustsjovistisk type - ble det hevdet mot Teng - ville ha undergravd sentralkomiteens ledende politiske funksjon og i siste instans ført til sovjetiske tilstander: kaos i økonomien som helhet og despoti over det lokale initiativ. Bal-

ansen mellom de ulike sektorene ville på denne måten blitt forrykket og forhindret en mest mulig rasjonell utnyttelse av de samlede ressurser og de forskjellige departementene ville ha kommet i opposisjon til hverandre; etter hvert kunne de også ha begynt å akkumulere på egen hånd. Dermed ville grunnlaget for en borgerlig restaurasjon over hele linjen ha vært til stede.

Hvilken vei utviklingen i Kina skal ta i tiden framover, vil sannsynligvis være avhengig av om denne kritikken av Teng ikke går i glemmeboka.

Om...

Vi lever i en farlig tid. Det er noe alle kjenner til. Derfor gjelder det å være forsiktig. En kan nesten ikke være forsiktig nok. Enkelte har forstått dette fullt ut og tatt konsekvensen av det. Jeg tenker på våre venner i AKP.

Det er opplyst at de har avholdt landsmøte - et hemmelig landsmøte - men helt sikkert er det ikke - for det er så hemmelig at enkelte deltakere ikke er sikre på om de har vært der. Det går rykter om at all avstemning foregikk skriftlig med usynlig blekk. Ingen vet hvem som ble valgt til de forskjellige verv - ikke engang de valgte. Det er tryggere slik.

Et av de hemmelige forslagene gikk ut på at heretter skal alle innlegg mimes av sikkerhetsgrunner. De nyeste lytteapparater er som kjent svært effektive. Forslaget falt etter hva de fleste har oppfattet.

Siste nytt på denne sikkerhetsfronten er hemmelig postgironummer. Ikke engang postverket kjenner til det. Jeg er full av beundring.

Min beundring er ikke mindre når det gjelder vårt staute politi. Det er gutter med hår i ansiktet. De vant slaget om Hammersborg skole kunne Arbeiderbladet fortelle triumferende. Arbeider-

bladet som for øvrig blir mer og mer lik krigensEritt Folk i sin gallupperende sjølgodhet, viser hvordan våre uniformerte gullgutter - tre i tallet -- virkelig klarer å kaste ut en skolejente. Det er stort. Der finner vi både muskler, teknikk og takt.

Mange lurer på hvorfor Hammersborg skole på død og liv skulle rives. Så dumt kan en altså spørre i sin uvitenhet. Grunnen er ganske enkelt den at Thon ikke ville ha den.

Forhandlingsutvalget ved TMV kastet

Vi skrev i nr. 11 om oppsigelses-trusselen mot klubbformannen ved Trondheis mek. verksted, Kjell Hammer, og de kommende lønnsforhandlingene ved bedriften. Onsdag 27. 10 ble hele forhandlingsutvalget, dvs. klubbformannen, nestformann og sekretær, kastet på medlemsmøte i verkstedklubben. Mistillitsforslaget mot disse tre ble vedtatt med 256 mot 109 stemmer. Bedriften har deretter funnet å kunne legge oppsigelses-trusselen "på hylla" og nøyde seg med å gi Hammer en "advarsel".

Bakgrunnen for mistillitsforslaget var krav fra ledelsen i Jern og Metall om at Hammer skulle gå av som klubbformann. Dette ble avvist av klubbstyret og behandlet på klubbmøtet, der forbundssekretær Arvid Nordli altså fikk flertallet av medlemmene med seg. Grunnlaget for forbundsstyrets beslutning var at et klubbstyremøte hadde gått to timer over tida (!) og Hammers vakling ved først å undertegne en uforbeholden unnskyldning, som han senere gikk tilbake på.

Viktigst er imidlertid at Hammer både i avisinnlegg og på klubbmøte 13. 10 støttet forslag om politisk demonstrasjonsstreik dersom han ble oppsagt av bedriften. At bedriften og forbundsledelsen stempler dette som "ulovlig" og brudd på hovedavtalen, tar ikke vi oss nær av. Det er bare nok en bekræftelse på at arbeiderklassens veg går tvers gjennom loven. Den borgerlige rett er underordnet den selvbestaltede rett arbeiderklassen har i kraft av sin enhet og styrke.

Når Hammer tar til orde for å bringe spørsmålet om streikeforslaget var ulovlig inn for arbeidsretten (Adressavisen 28. 10), må dette bestemt avvises. Det kan ikke tjene til annet enn å styrke respekten for lov- og avtaleverket blant de fagorganiserte.

Vi håper tilhengerne av å "Gjenreise LO som kamporganisasjon" innser hvilke illusjoner de fremmer. En "kamporganisasjon" skal ikke bare fremme arbeidernes krav, de må også kunne sette makt bak dem. Og noen

slik makt har ikke fagapparatet, uavhengig av personene i ledelsen. Gjennom hovedavtalen og arbeidstvistlovgivningen er ikke LO lenger et våpen for arbeiderklassen, men et redskap for borgerskapets kontroll over arbeiderklassen.

Denne lærdom må arbeidere ved TMV og ellers i landet vite å nytte under de lokale forhandlingene. Arbeiderarbeiderklassen har ikke annet enn egne våpen og klassesolidaritet å stole på - men det er da sannelig nok!

Korrespondent/Trondheim

Norsk Champignon konflikten: De streikende i en vanskelig posisjon

Mulighetene for å sikre tariffavtale og gjeninntaking av de "oppsagte" streikende ved Norsk Champignon på skikkelige betingelser er til stede - det er fullt mulig å drive Wollebakk med sin sære stil til retrett. Men visse vilkår som nå er avgjørende for situasjonen må endres!

Det beklagelige ved denne streiken er at den i sitt utgangspunkt, tross sitt klart riktige innhold, startet uten det grunnlag en strik

grunnlag en streikekamp av arbeidere må ha; nemlig støtte av flertallet av arbeiderne som omfattes av kravene og konflikten. Dette er helt elementært og så viktig at det også på avgjørende måte vil påvirke mulighetene for en solidaritetsbevegelse blant andre arbeidere. Det vil f.eks. være fullstendig feil av kommunister å påskynde eller oppmuntre til aksjon uten at disse premisser er oppfylt.

Det betyr selvsagt ikke at vi dermed snur de streikende ryggen - men at vi iherdig bidrar til å støtte dem - og også til å søke å endre forholdene slik at splittelsen overvinnes, dvs. reparere det som har ført feil avsted ut fra de aksjonerendes utgangspunkt i sak. Vi ønsker ikke å moralisere, derfor har Kommunistisk Arbeiderforbund uttrykt støtte til de 9 arbeideres krav og kamp for å vinne fram. Vi vil likedan uttrykke vår oppriktige avsky for typen Granerud og hans streikebryterholdning.

Mindretallsstreiken ved Norsk Champignon har nå pågått siden 9. sept. da 9 av 23 arbeidere (flesteparten fremmedarbeidere fra Pakistan) besluttet å iverksette streiken.

Utgangspunktet var et innlysende krav om tariffavtale med bedriften, et uttrykk for krav om en borgerlig-demokratisk rett på linje med f.eks. norske arbeidere. Vi skulle tro de fleste av de resterende 23 også ville ønske dette, - de turde imidlertid ikke å kreve dette av engstelse for sin arbeids-"giver" hr. Wollebakk som misbilliget slike krav.

Her er vi inne på et område som viser at diskrimineringen og særskilt undertrykking av utlendinger i arbeid foregår ut fra motsetninga mellom arbeid og kapital. Det skulle ikke berøre noen juridisk barriere å kreve denne diskriminering opphørt, avtalene mellom LO og NAF fastsetter organisasjonsretten og plikten til medlemsbedrifter til å undertegne tariffavtale.

Skog- og Landarbeiderforbundet hvor de 9 fikk innvilget medlemskap trakk seg imidlertid unna, - de gad ikke følge opp og kreve avtale inngått. Skog og Land presterte seinere å unnskylde seg med at de 9 ikke hadde vært fullgode medlemmer - de hadde ikke rukket å betale nok merker (noe vrøvl) noe Skog og Land ikke nevnte under forhandlingsmøtene! Det er derfor all grunn til å forstå den oppgitthet over Skog og Land som arbeiderne må ha følt, særlig da Wollebakk utnyttet Skog og Land sin mangel på interesse til blankt å avvise de 9 sitt krav om avtale og tilnøye med true med oppsigels av de som stot på kravene.

Men uansett hvor rettferdig kravene er - man må sikre seg arbeidernes flertall om man skal tvinge gjennom kravene, særlig når man var klar over at forbundet var så upålitelig.

Bare da sikrer man kampen som avgjort arbeidersak i andre arbeideres oppfatning. Dessuten - bare da oppnår man effekten overfor bedriftsherrene: produksjonsstans.

Det har vært AKP's praksis å oppmuntre til og å kaste seg på slike

mindretallsaksjoner som bærer kimen i seg til isolasjon slik at de blir fullstendig avhengige av nettopp AKP og dets "streikestøtteorganisasjon". Slik skal AKP framstå som de eneste støtter for "kjempende arbeidere". For å sikre ytterligere isolasjon iverksetter de så kampanjer på vegne av de streikende som etterhvert helt mister plattform og kontroll med sin egen situasjon. Det blir en "ingen vei tilbake-linje" som står igjen. For at de det gjelder skal få en illusjon om at "kampen fortsetter, seieren skal til slutt komme" sjøl etter at deres egentlige mål er fullstendig tapt, - anvender man taktikken om "rettsaker" med anking av tapte dommer i det uendelige slik som i Hammerversaka - lenge etter at nederlaget de facto er konstatert. Slik penses man kampen også vekk fra arenaen den må utkjempes på, nemlig bedriftene, og inngir illusjoner om det borgerlige lovverk.

I dag står saka slik at mulighetene for de 9 til å vinne over til seg de øvrige arbeidere som i dag arbeider for Wollebakk, ytterligere er forkludret ved AKP's "solidaritetsaksjoner". Vi er ikke motstandere av det borgerskapet kaller terror mot streikebrytere - det er ofte berettiget, men - bare om den er i hendene på arbeidernes majoritet og ikke om det er "stedforfredernes særskilte våpen" - spesielt for å presse et flertall av arbeiderne.

Det mest groteske utslag av en uakseptabel terror var rutekusinga rettet mot Granerud (som sikkert og visst fortjener all dævelskap) fordi den ikke var arbeidernes aksjon.

Et uttrykk for sin avsky mot f.eks. en streikebryter kan sjølsagt anvendes av krefter utafor, men da må man stå åpent fram med det og freidig oppfordre til etterfølgning. Dette viser hvor absurd aksjon rutekusing denne gangen var.

På den annen side er det nå tvingende nødvendig å vekke forståelsen for at det må iverksettes en støttebevegelse på arbeidsplassene og i foreninger. Dette er ikke en kamp som i og for seg behøver å utkjempes etter parolen "tvers gjennom lov til seier", fordi det er en defensiv kamp hvor fagbevegelsen både kan og må kreve eksisterende bestemmelse og avtaler oppfylt.

Vi skulle tro at de gjennomsnittlige sosialdemokratiske foreningene ville stå for det! Det er ingen grunn til å begrense kampformasjonen - det er ingen spydoddaksjon som er aktuell i denne begrensede sak.

LO-forbundet Skog og Land sin opptreden støttet av et par dillettantiske AP-journalister i Akershus Arbeiderblad er ikke uttrykk for fagbevegelsens aktuelle politikk i dag! Et gjennomsnittlig sosialdemokratisk nivå er fullstendig tilstrekkelig mobiliseringsgrunnlag for å presse fram et vedtak i andre LO-organer mot Skog og Lands baktunge linje.

En annen sak er at LO-ledelsen - og andre blå-brune sjikt i organisasjonen - slett ikke uten videre vil gripe inn for å gjøre slutt på "forskjellsbehandling" av norske og utenlandske arbeidere, selv om det dreier seg om et borgerlig-demokratis krav om retten til tariffavtale. Ikke minst Arbeiderbladets rent rasistiske utkjør mot pakistannerne rett etter streikeutbruddet, viser hvor få skrupler man på det hold har med å benytte ethvert middel til å splitte og knekte en potensielt kampvillig fagbevegelse. Skal LO gripe inn til Champignon - arbeidernes fordel, må de nettopp presses til det av grunnplanet i fagbevegelsen.

Det som da må være linja til forskjell fra de kommende offensive kampoppgaver for arbeiderbevegelsen, må være å kreve at kompetente LO-organer griper inn og tar standpunkt aktivt for de 9's krav om tariffavtale og gjeninntakelse av dem ved bedriften.

Fagbevegelsen kan ikke overlate til Skog og Land å rote med denne saka - de må klart desavoueres. Vårt forslag som vi ber arbeiderne å ta opp i sine foreninger, er at Skedsmo og omegn faglige samorganisasjoners representantskap tar opp saka - tar kontakt med de streikende og bruker sin autoritet til å rydde opp til fordel for arbeiderne.

RAF: Spontanistisk Forts. fra side 1

organisering av teoretiske diskusjoner på "venstresida". Det forholder seg nemlig som følger: "Noe vekselspill klasse-parti kan ikke innledes før proletariatet objektivt er i stand til å utvikle en fortropp som det kan tre i forbindelse med". Hvis vi her oversetter ordet "objektivt" til "av seg selv" eller "automatisk", får vi det rette uttrykk for den spontanistiske plattform som RAF nå har etablert seg på i sitt "oppgjør" med spontanismen.

Det vil si: Like lite som sitt konsekvente uttrykk, anarkismen, er spontanismen i stand til å ta den hele og fulle konsekvensen av sitt eget standpunkt og gi avkall på enhver organisering i det hele tatt. Det går da også fram av avisa at RAF slett ikke er fullstendig nedlagt, men eksisterer videre i form av "Arbeidsgruppa Arbeidermakt" i Trondheim, "Sosialistiske arbeidsgrupper" i Oslo og "Arbeidsgruppa Arbeidermakt" i Fredrikstad. Og disse er slett ikke uten politiske standpunkter, men markerer seg bl.a. i forhold til Kommunistisk Arbeiderforbund (for øvrig på ei måte som vi tidligere kjenner fra "Klassekampen" og SV). Deres mål er til og med på lengre sikt å bidra til opprettelsen av det kommunistiske partiet i Norge.

Slik taler de nye "smågruppene" i Trondheim, Oslo og Fredrikstad: "Nedlegginga av Revolusjonære Arbeideres forbund bør bli opptakten til ei videre sanering av det norske smågruppevenstre (og mer til) til fordel for en samling av enkeltpersoner på et ikke-opportunistisk og ikke-sekterisk revolusjonært grunnlag.

Intet kommer rekende på ei fjøl, kravet må presses fram fra arbeidsplassene - ikke minst i Lillestrømsdistriktet. På bakgrunn av ovennevnte vil Faglig Utvalg i Kommunistisk Arbeiderforbund oppfordre bedriftsklubber og fagforeninger om å sen de henvendelse til Samorg. i Lillestrømsdistriktet og kreve støtte til de 9 i sin kamp. Krev at Wollebakk oppfyller tariffavtalens bestemmelser! Krev særutbygginga av utenlandsk arbeidskraft opphørt! Enhet i arbeiderklassen!

BRUK STRASSBURGER-TESENE I DEN FAGLIGE KAMPEN!

Den ulovlige streikens metoder ble første gang oppsummert i Den Røde Faglige Internasjonalens såkalte

Strassburger-teser fra 1929. Tesene ble utformet på bakgrunn av det faglige apparatets innlemming i den borgerlige staten, noe som fra da av nødvendiggjorde valg av særskilte streikekomiteer til erstatning for de faglige tillitsmenn i kampsituasjoner. Siden 1929 er tesene om og om igjen studert og benyttet av arbeidere i kamp.

Strassburger-tesene foreligger trykt i et eget hefte fra Kommunistisk Arbeiderforbund, "Tvers gjennom lov til seier". Foruten Strassburger-tesene inneholder heftet bl.a. en oppsummering av streikebevegelsen i Norge i 1974, og artikler av Engels og Arvid G. Hansen.

Heftet "Tvers gjennom lov til seier" er uunnværlig for alle arbeidere som forbereder seg på kamp på tvers av det kombinerte og samordnede oppgjøret, og for alle som ønsker å sette seg inn i arbeiderklassens erfaringer med økonomisk kamp. Heftet trykkes nå i 2. opplag, og koster kr. 7,-.

Bruk heftet i klassekampen! Bestill ved hjelp av bestillingssedelen annet sted i avisa!

Jon Michelet på hjemmebane

"...Johannesen var en skærping når han stilte spørsmål, og kunne når som helst tatt opp kampen både med Nordhus og Hestenes...." Slik skildres en av de mange "heltene" i Jon Michelets siste krim-bok om fascisme fra krigen til idag. At Nordhus skildres som ideal, har selvfølgelig sine grunner. Poenget til Michelet er nemlig at borgerskapet har "svin på skogen" som må "røykes ut". Borgerskapet er forbrytersk og fascistene er bare borgerskapets ytterligere kriminelle medløpere. Dermed er også "kommunistenes" oppgave gitt: Avsløring og etterforskning av kriminaliteten. "Kommunistpartiet" blir en politiavdeling.

Og den "kommunistiske" pressen må få en oppgave i overensstemmelse med dette, det er klart. Oppgaven blir å være bedre enn Dagbladet. I Dagbladet fikk en journalist bolte seg på en fjerdedel av førstesiden. Men det var Klassekampen som virkelig slo på stortromma. Dagsavis hadde vært å foretrekke... (Våre uth.)

Hele AKPs apparat og "Anti-fascistisk komite" spesielt er gjennom Jon Michelets 300 hesblesende sider aktivt beskjeftiget som krimaletterforskere og avsløringsjournalister. Dette er nødvendig, hevder Michelet, fordi det borgerlige rettsapparatet i kraft av sin klassekarakter angivelig ikke klarer å etterforske kriminaliteten.

Dermed avslører Michelet at han ikke forstår det borgerlige rettsapparats karakter. Han forstår det ikke fordi han (og AKP) fullstendig har godtatt premissene for det. Borgerlig rettspraksis - og ikke minst slik denne ytret seg i rettsoppgjørene etter siste krig - vil nemlig nødvendigvis gjøre spørsmålet om f.eks. fascismen til et spørsmål om forbrytelse, om bevisst intenderte onde handlinger. Dette nettopp for å dekke over fascismens politiske karakter og sammenhengen mellom lom fascisme og kapitalisme. Borgerskapet og den borgerlige staten er selvfølgelig ikke uten evne til å etterforske kriminalitet. Det er nettopp dette den klarer og dermed reduseres fascismen til individuell ondskap. Michelet gjør nøyaktig det samme, og "kritikken" og "analysen" av rettsoppgjøret etter krigen går ut på at dette ikke gikk langt nok.

Når Michelet skal skildre sammenhengen mellom monopolkapitalisme og fascisme, gjør han det på tilsvarende måte: "Monopolkapitalen" "er" en indre krets av intriganter som direkte planlegger fascistenes offensiver. Fascistene på sin side er ansatt som hushovmestre, privatsjåfører osv hos "monopolkapitalen".

Sin fascismedforståelse utdyper Michel ytterligere ved at han midt i et avsnitt bryter polemisk inn for å slå fast at den fascistiske bevegelsen ikke har noen klassekarakter: "Småborgerskapet avler ikke fascismen og nazismen."

Vi minner om at boka til Michelet i Klassekampen er blitt oppsummert som en inntrengende analyse av fascismen. Det er ikke minst på bakgrunn av det at vi tar boka så alvorlig at vi leverer en analyse av den.

Men selvfølgelig ef denne krim'en også spedt opp med litt erotikk, foruten med AKP-litteraturens tradisjonelle liberale mellomlagshelt, som etter en smertefull sjelelig utvikling melder seg inn i AKP, en utvikling der staute, hatefulle kvinner ("klassehatet") alltid spiller en sentral rolle. I Jon Michelets utgave blir det slik: "...Omgitt meg med jaleportretter... Tror ikke en dritt på det jeg holder på med. Så møter jeg et menneske som dette. Jeg møter FOLK. Det var noe steilt og ubøyelig over skikkelsen hennes...."

Helten i denne boka er en akademisk utdannet politibetjent. Ved bokas slutt

har han riktignok ikke begynt det rituelle salget av Klassekampen (som alle bøker ender med) men vi kan trøste leserne med at det åpenbart er nært forestående.

Disse tradisjonelle elementene i norsk AKP-litteratur (fra Nordahl Grieg til Dag Solstad) spiller riktignok ikke hovedrollen i denne boka, men det er viktig å merke seg at de er med.

Når det ikke leveres noen analyse av de samfunnsmessige krefter som skal fokuseres, er nemlig den "løsningen" som stilles opp, nødt til å få en tilsvarende upolitisk karakter. Derfor er det da også formen i AKPs virksomhet som tiltrekker hovedpersonen. AKPs engasjement, aktivitet, hat osv. stilles opp mot borgerskapet, som er slapt og avdanket, eller forbytersk og på den annen side mot den

tilsvarende slappe og korrupte politietaten.

Nettopp i mangelen på forståelse for bevegelsen AKPs egen karakter er det at Michelets fascismedforståelse viser sine mest åpenbare svakheter. De som kjenner til den fascistiske massebevegelse i dennes første periode, med dens hat til borgerskapet, trang til aktivitet i og for seg, staute kvinner og menn osv. osv. vil også ha et litt mer åpent blikk for hvilke historiske paralleller som er mest slående innenfor den perioden Michelet ønsker å skildre. N.J.

Jon Michelet:
Jernkorset
Gyldendal Norsk Forlag

Tigersaken - Dom er falt

20.10 falt dommen i Tigersaken. Direktør Klein ble frikjent på alle punkter. Saksøkerne, de to oppsagte arbeiderne, Eli Nistov og Eli Tømmerbakk ble dessuten dømt til å betale sakskostningene.

Dommer er, som Hammerverkdømmen et kår vitnesbyrd om rettsvesenets klassekarakter. Først en oppsummering av begivenhetene:

I sin prøvetid som syerske ved Tiger konfeksjonsfabrikk ble Berit Morland oppsagt oktober 1975. Ledelsen hadde funnet ut at hun hadde arkitektutdannelse og var medlem av Kvinnefronten. De ble urolige for hva som nå kunne komme til å skje på den hittil fredelige arbeidsplassen. (Lønnsforholdene er relativt dårlige, som ellers i Teko-industrien). Morland ble først fortalt at oppsigelsen kom fordi hun ikke sydde fort nok. Men da hun stilte seg uforstående til dette, fikk hun vite at man ikke trodde hun ville bli fornøyd på Tiger, sett på bakgrunn av hennes utdannelse. Produksjonsprotokollen, som er lagt fram i retten, har også vist at Morland sydde til akkord etter kort tid.

To andre arbeidere, EN og ET, ble oppmerksomme på oppsigelsen og at den var suspekt. Et ter at fagforeninga ikke ville ta seg av saken, engasjerte de kvinnefronten, som de også var med lemmen av, til å ta den opp. På bedriften krevde de allmøte på Morlands oppsigelse, og det ble delt ut løpesedler og solgt Klassekampen, som brakte en artikkel om saken.

Etter kort tid blir EN og ET også sagt opp. Ledelsen hevder å ha lister med navn på 96 arbeidere som har skrevet under på følgende erklæring: "Følgende ansatte ved Tiger forlanger fred og ro på arbeidsplassen og vil ikke ha politisk agitasjonsvirksomhet og ønsker uroelementer fjernet fra arbeidsplassen omgående, ellers vil vi gå til 1 dags streik. Følgende personer som har drevet agitasjon og forstyrret arbeidsroen er... EN... og ET..."

Det er kommet klart fram at det var direksjonen i bedriften som tok initiativ til underskriftaksjonen. Tiltitsmannen (som er utpekt av ledelsen og ikke valgt) ble satt til å samle inn underskrifter og vitneutsagnene i retten tyder på at svært mange pga. tiltitsmannens ledsagende kommentarer, ikke forsto hva som foregikk og dessuten handlet under press. Mange av underskriftene må stamme fra folk som aldri har vekslet to ord med EN

og ET og en god del høyst sannsynlig fra kontorfunksjonærer og ledelse. Saksøkte var ikke villig til å legge fram listene i retten.

Ved hjelp av disse listene kunne imidlertid altså Klein sparke EN og ET på grunnlag av §43 i arbeidervernloven.

Det er tydelig at EN og ET ble oppsagt fordi de var politisk bevisste og aktive. Og det er tydelig at kravet om å få dem fjernet ikke kom fra arbeiderne. Streiketruelsen var ikke reell.

Likevel tapte EN og ET saken. Som KA har påvist ved lignende anledninger før, er dette egentlig ikke så overraskende. Rettsvesenet og lovverket er ikke innrettet på å fremme rettferdighet i samfunnet, slik som litt for mange synes å tro. Rettsvesenets viktigste funksjon er nettopp å holde arbeiderklassen nede - f.eks. gjennom arbeidstvistlovgivningen. Har man det klart for seg, forstår man at arbeiderklassen ikke kan vinne slike rettssaker med mindre støtten i arbeiderklassen er så stor, at man ser seg nødt til å la arbeiderklassen vinne av taktiske grunner. Slik var det ikke i dette tilfellet.

På bakgrunn av dette må jeg beklage at støtteaksjonen her i Trondheim, som bl.a. ga utullet med referat fra rettssaka hver dag, ikke bestandig var like heldig med sine analyser. En må ha klart for seg at utfallet i saken ikke var betinget av dommerens suspekt personlighet. Like lite som Klein handler ut fra "gjerrighet" i lønsspørsmålet.

Utfallet var betinget av domstolenes klassekarakter og av den manglende støtten i arbeiderklassen.

E.H.

KOMMENTAR:

I løpet av de siste 2 åra har det dukket opp en rekke saker av samme type som denne ved Tiger konfeksjons-

fabrikk. KA tar klart avstand fra og vil bekjempe politiske oppsigelser som rammer arbeiderklassen. For kommunister er det en selvfølge at vi prinsipielt går inn for at arbeidernes flertall skal være de som bestemmer det som skal skje både mht. oppsigelser, ansettelser og andre ting. Når så arbeidernes flertall går inn for å fjerne andre arbeidere på et usaklig grunnlag, så må man søke å endre flertallets syn gjennom diskusjoner, men samtidig anerkjenne deres "rett" til å gå inn for dette. Det betyr at vi går imot å bringe slike saker inn for det borgerlige rettsapparatet, at vi ikke anerkjenner en borgerdomstol som noe organ som står over og har rett til å dømme i arbeidersaker. Vi anerkjenner bare en "rett" og en dom: Arbeidernes selvbestaltede rett og dom. I den grad vi går seriøst inn for proletariatets diktatur, er det noe vi anerkjenner selv når flertallet er uenig med oss.

Når flertallet av arbeiderne går inn for slike ting fordi de står under press f.eks. fra bedriftsledelsen, så blir det hele mer komplisert, men fortsatt eksisterer ingen annen metode enn overbevisning, politisk mobiler og styrking av arbeiderne på en annen linje.

Vi er også kjent med at AKP den siste tida har sendt store deler av sine akademikere ut i industrien for å styrke AKPs svake posisjoner på arbeidsplassene (uten at vi dermed hevder at det var tilfelle på Tiger). Ettersom vi ser på AKP som en politisk representant for småborgerskapet, så ser vi heller ikke positivt på en slik kampanje. Når vi så allikevel går mot oppsigelser av slike elementer på et politisk eller usaklig grunnlag, så må ikke det oppfattes som en støtte til AKP eller dets medlemmer - Det er på det prinsipielle plan vi går imot slike oppsigelser.

Vi gjentar at når vi avviser det borgerlige rettsapparats engasjement i slike saker, så er det fordi det er et organ utenfor arbeiderklassen.

Men for øvrig vil vi bare understreke riktigheten av EHs konklusjon.